

Z barikád roku 1968 do europarlamentu – kultúrna revolúcia v EÚ

Branislav Michalka

18. augusta 2020 ✚ Cirkev ✚ Európska únia

Duch doby?

Kresťania sú často ubezpečovaní, že Európska únia je kresťanský projekt. Že to tak nie je, sme sa pokúsili ukázať inde (*tu* a *tu*). Tí trochu triezvejší sa zmierili s tým, že je to projekt liberálno-osvietenský, konštruovaný v duchu slobodomurárskeho humanizmu 18. storočia. Avšak realitou posledných 40 rokov je fakt, že už ani to nie je celkom pravda a Európska únia sa stala základňou šírenia a aplikovania šíaleného ľavicového extrémizmu a neomarxistickej kultúrnej revolúcie.

Nie je nutné vymenovávať všetky zvrátenosti proti prirodzenosti a bláznivé sociálne inžinierstvo, či reguláciu všetkého, čo sa dá nejakým spôsobom odmerať a kvantifikovať. Tieto skutočnosti sú všeobecne známe a aj tí najväčší euro-infantilovia ich s povzdychom prijímajú ako nutnú daň za to, že môžu žiť v tejto krásnej oáze tolerancie, rovnosti a emancipácie.

Čo však mnohým uniká, je iný fakt a to ten, že tieto idey neboli Európskej únii „nanútené“ zdola nejakou zmenou spoločenskej klímy, ako to býva niekedy prezentované, ale naopak, boli Europarlamentom a Európskou komisiou nanútené pospolitému ľudu, ktorý od počiatku týchto snáh voči nim vykazoval značný odpor. Europarlament nie je zrkadlovým odrazom spontánnych spoločenských nálad, ale skôr výsledkom rafinovaných ideových machinácií, ktoré túto klímu, priaznivo naklonenú euro-zvrátenosti, navodili.

Z barikád do parlamentu

Na to, aby k niečomu takému došlo, bolo potrebné „obrodiť“ euro-inštitúcie novou krvou, mladou a progresívnou. Z nej sa potom čerpal ľudský materiál do komisií a administratív. Zlom nastal po roku 1970, keď sa univerzitné deti bohatej elity navrátili z kvetinových barikád roku 1968, do reálneho života. Ako príslušníci mocenských a majetkových elít, samozrejme, nemienili ísť budovať kolektív do ťažkého priemyslu, avšak svoje neomarxistické ideály si ponechali. Vznikli tak zaujímavé hybridné existencie, ktoré hlásali marxizmus a zároveň žili životom horných desať tisíc. Úplným ideálom pre nich bolo začlenenie sa do širokého byrokratického aparátu EÚ. Tam, v pokojnej atmosfére kreatívneho ničnerobenia, mali dostatok času a hlavne financií, aby mohli pracovať na zlepšení ľudstva.

Z médií poznáme mnohé zvučné mená, ktorých mladosť je zahalená určitým oparom, za ktorým sa skrývajú fakty, pre Východoeurópana, mierene povedané, nepríjemné. Východná Európa mala totiž dlhé desaťročia skúsenosť s komunistickou, marxistickou a socialistickou ideológiou v praxi, a preto pôsobí na jej obyvateľov šokujúco, že ľudia, ktorí sa hlásili k tejto forme politického, totalitného a extrémistického myslenia, sú štandardnými členmi európskych inštitúcií a zastávajú aj najvyššie posty.

Navzdory tejto záhadnej tolerancii voči ľavicovému extrémizmu sa usporadúva sústavný európsky hon na všetky prejavy konzervativizmu medzi politikmi, a títo politici sú škatulkovaní ako „fašisti“ a „náckovia.“ Je to zvláštne: na jednej strane ľudia, ktorí sa otvorene hlásili k „revolučnému násiliu“ sú dnes uctievanými predstaviteľmi EÚ a na druhej strane sú demonizovaní tí, čo sa vždy snažili o uchovanie tradícií a skutočných európskych kresťanských hodnôt.

Martin Schulz - marxistický knihkupec

Spomeňme si len na predsedu Európskeho parlamentu Martina Schulza. Tento bývalý katolík (vieru kamsi stratil v priebehu rokov, ako povedal), ktorý v detstve navštevoval súkromné katolícke gymnázium, sa najprv prejavil ako zapálený futbalista (v spomienkach uviedol, že jeho bibliou bol športový časopis Kicker a bohom bol futbalista Wolfgang Overath) a neskôr ako rovnako zapálený alkoholik (abstinuje od roku 1980). Tieto záľuby ho vzdialili od štúdia, a preto sa vyučil kníhkupcom. Vojenskej povinnosti bol zbavený kvôli poraneniu vo futbale.

Energiu, ktorú tým ušetril mimo vojenského výcviku, nepremárnil a zapojil sa do revolučného hnutia. Už ako 19-ročný sa stáva členom Jusosu, organizácie socialistickej mládeže. Jusos bola mládežníckou organizáciou nemeckej SPD, takže mnohí neznalí veci sa domnievajú, že to bola štandardná a nezáživná skupina straníckej mládeže, a teda na nej nebolo nič zlé; odhliadnuc od toho, že už samotná SPD (Sociálno-demokratická strana) je ako pôvodne marxistická strana (dnes neomarxistická) samozrejme krajne pofidérnou záležitosťou. Avšak Jusos, mala do nezáživnosti ďaleko a stala sa v roku 1969, keď sa Európa utápala v násilnostiach Novej ľavice, exponentom ľavicového radikalizmu.

Od roku 1969 Jusos stavila na tzv. „demokratizáciu všetkých oblastí života ... prostredníctvom reforiem“, čo v preklade z new-speaku znamená postupnú infiltráciu spoločnosti neomarxistickými kultúrnymi vzorcami. Jusos chcela dokonca spolupracovať s komunistami na Východe a jej delegácia sa v roku 1970 stretla so šéfom KS v DDR, súdruhom Walterom Ulbrichtom. Na federálnom kongrese SPD v decembri 1970 zvíťazilo v strane „marxistické krídlo“ pod vedením Karstena Voigta. Táto línia sa nakoniec v SPD stala príslubom budúcnosti a obohatená o nevyhnutný feministický a ekologický podtext v nej vládne dodnes. Jusos predstavovala liaheň mladých ľavicových neomarxistických radikálov, ktorá zásobovala stranu novými silami.

Za túto zreformovanú SPD bol Schulz zvolený v roku 1984 do mestskej rady vo Wurseleneri. V roku 1994 nastúpil do Európskeho parlamentu, bol predsedom frakcie Európskych socialistov (v tejto funkcii napr. vyjadril v roku 2006 znepokojenie nad poľskou homofóbiou a xenofóbiou) a nakoniec aj predsedom Európskeho parlamentu. Tam sa preslávil svojimi politicky korektnými hystériami (keď napr. nechal vyvieť poslanca za „nenávisťné“ reči), výzvami na vytvorenie Spojených štátov európskych a nenávisťou ku všetkému konzervatívne a národnému.

Akej povesti sa Schulz tešil na Slovensku dokladajú aj výroky súčasného predsedu slovenského parlamentu Borisa Kollára na Schulzovu adresu:

„Tento hlupák bez maturity... , militantný slniečkáarsky knihovník... , ten Schulz – sa pomiatol, všetci sa tam zbláznili v tom parlamente...“

Dojímavá a ideovo pochopiteľná bola spolupráca Martina Schulza s ďalším ľavicovým radikálom Danielom Cohn-Benditom, ktorý sa stal poslancom v EP za stranu Zelených a s ktorým spoločne v roku 2009 bojovali proti druhému zvoleniu José Manuela Barrosa za predsedu EK. Čo však je na celej situácii najzábavnejšie, je skutočnosť, že aj Barroso bol v mladosti ľavicový extrémista, a dokonca sa nechal inšpirovať veľkým čínskym predsedom Maom.

Barroso sa náhle stal pre nezasvätených divákov odporcom ľavice. Je ním aj v skutočnosti? Buďme pokojní, určite nie. Ľavica totiž neznamená nejakú sociálnu spravodlivosť, to je už od 19. storočia len udička a háčik pre naivných. Ľavica znamená marxizmus a marxizmus znamená snahu o vytvorenie „nového“ človeka – oslobodeného od náboženstva, rodiny, štátu a tradície. Čiže, nekrivdime súdruhovi Barrosovi.

pokračovanie v II. časti

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/z-barikad-roku-1968-do-euoparlamentu-kulturna-revolucia-v-eu/>